

Boros Imre: Történelmünk nehéz sorsa

2014 május 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

A kilencvenes évek közepén a Távol-Keleten jártam családommal, turistaként. Az úton alkalmunk volt megnézni egy második világháborús katonai temetést, ahol a japánok ellen harcoló elesettek, illetve a japán hadifogolytáborokban meghaltak pihennek, több ezer ember, több nemzetiségből.

Főként angolok, de szép számban hollandok, ausztrálok, és más nemzetiségűek is a szövetséges országokból.

A legtöbb katonának külön fejfája van, azoknak a nevét is feltüntették egy feketemárvány táblán, akiket egyébként tömegsírba helyeztek. A sírokon friss virágok, a környezet gondozott. Mindez az elesettek hazájától több ezer kilométernyi távolságra.

Máig gondozottak a második világháborús szovjet katonatemetők is, az emlékműveket is rendben tartják, nemcsak hazánkban, de más országokban is, így például Ausztriában.

Legutóbb meglátogattam a Zalaegerszeg melletti első világháborús hadifogoly-temetőt. Ide 1917-18-ban kerültek katonák, jórészt a zalaegerszegi hadifogoly-táborból. Főként olaszok, de mások is. A hétszáz olasz személyre szóló fejfát kapott, nevüket márványtáblán tüntették fel. A temető elfogadható állapotban van, gondozott, több helyen friss virágok díszlenek. Emléktáblát az olasz kormány és a zalaegerszegi önkormányzat állított 1992-ben.

Arról is tudunk, hogy a magyarokkal folytatott harcok áldozatait is feljegyezték a külföldi krónikák.

A német egyházi irattárakban például fellelhetők az elesettek nevei, akik a sorsdöntő 907-ben lezajlott csatában haltak meg, ami után jó száz évig nem vette a bátorságot a Német-Római Birodalom, hogy hazánkra támadjon. Nálunk erről a közvéleménynek halvány sejtelme sincs, még a tanult részének sem. Arról nem is beszélve, hogy a hivatalos történelemtudomány nem kutatta érdemben az esetet.

A törökök is mindent megtesznek azért, hogy hajdani birodalmuk területén életben tartsák a nekik kedves emlékeiket. Más országokban tapasztalni igyekezetet arra, hogy a történelem fordulópontjait ki-ki a maga szemszögéből, de kiértékelje, hűseinek emléket állítson. Bécsben még arra is van példa, hogy a harmincas években egymásra lövöldöző ellenfelek utódai koalícióban irányítsák Ausztriát – és együtt tisztelgnek a polgárháború áldozatai előtt. Nálunk régóta a „múltat végképp eltörölni” eszméje érvényesül történelmi sorsfordulóink értékelésében, nem is beszélve az áldozatok ügyének eltörléséről.

Az effajta történelmi feledékenységnek messze nyúlnak a gyökerei. Minden, a hazánk feletti idegen uralom elemi érdeke volt, hogy feledhetővé, sőt feledetté tegye a magyar történelmet, kiváltképp a nagy sorsfordulókat és azok hőseit. Ez már a négy évszázados Habsburg-berendezkedés és -uralom alatt is divatos volt. Tőlük igazán nem várhattuk, hogy akár még 1907-ben is ujjongjanak örömben Árpád apánk és hadai megsemmisítő erejű győzelmén, azaz a német sők hatalmas kudarcán. Azért az archívumaik megőrizték a számadásokat. Rákóczi, vagy éppen Thököly fejedelmek, illetve Bethlen Gábor sikereiben sem volt sok örömmük. Az sem véletlen, hogy Kossuth hamvait is szívesen hagyták volna ott örökre, ahol a nagy politikus elhalálozott.

Az elmúlt évszázadokban mindig is nagy erőfeszítésbe került, hogy a magyarság megőrizze történelmét, legalább azt a darabját, amekkorának megőrzését a mindenkor idegen uralomtól kicsikarta. A történelemfeledés sötét fátyla a második világháború után a kommunista uralom alatt borult végképpen az országra. Mindez párosult a történelem utólagos átértelmezésével is. Dózsa György, Petőfi Sándor vagy éppen József Attila is így vált a kommunizmus elfutárává, másokra pedig a feledés leple hullott.

A háborús hősi halottakat végképp elfelejtette a rendszer. A második világháború halottairól senki meg nem emlékezhetett, emlékművek nem épültek, a Horthy-korszakban megépített első világháborús emlékműveket pedig elhanyagolták. Ezzel szemben az 1919-es kommün, a „dicsőséges 133 nap” jelzőt kapta. Emlékhelyeket csak a szovjet katonáknak állítottak. A helyzet sajnos a rendszerváltás után sem javult lényegesen, az eltelt idő nagyobbik részében kormányzó balliberális elitok történelemszemléletének tökéletesen megfelelt a feledés és az erre építhető kozmopolita szemlélet, no meg persze a hozzá kapcsolódó létmód. Ez ugyanúgy alkalmas volt az ország kiszolgáltatására, mint korábbi századok idegen uralmai idején. Akkor kellettek hozzá időnként a fegyverek is, ma elég a pénz és a média fegyvereinek bevetése a történelmi feledés elféltetésére.

Országok sora bizonyítja egyébként Európában is, hogy a frissen létrejött államok minden erőfeszítésre képesek, hogy történelmet írjanak maguknak utólag, néha az sem számít, ha hamisat, miközben mi még azzal sem élünk, amit nemzetünk valójában megélt, és ami miatt túl is élt a mai napig. A maguk túlélését keresők a túléléshez a történelmi tudatot elengedhetetlennek tartják, mert azt szilárd támasznak hiszik, közben pedig mi a kezünkben lévő történelmi tudatkincseket pazaroljuk és hamisítani hagyjuk. Ideje ezen végleg változtatni, a túlélésünket eddig szavatoló történelmünket a társadalmi tudat szintjére emelni.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!"

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
